

Pierre Asier

příběh prozřelých

DESPERANTO

Pierre Asier

příběh prozřelých

DESPERANTO

Pierre Asier

DESPERANTO

příběh prozřelých

978-80-908822-0-1

Prolog

Mnohé příběhy se rodí z myšlenky, co by se asi dělo kdyby...kdyby člověk měl žábry, kdyby Země byla placatá, kdyby Albert Einstein pustil fyziku k vodě a hrál první housle ve filharmonii, kdyby Hitlera přijali na výtvarnou akademii, kdyby všichni lidé mluvili stejným jazykem, **kdybychom dokázali komunikovat myšlenkou**. Tahle poslední úvaha mě zavedla k dobrodružství deseti na sobě nezávislých osudů lidí, kteří zjistí, že disponují jedinečnou schopností. Vidí myšlenky a dokážou komunikovat beze slov. Psychiatr, letecký mechanik, geniální hekr, klavíristka, fotograf, farář, tlumočnice, rocková hvězda, egyptský sirotek a zlodějíček. Každý z této nesourodé společnosti si s novou schopností poradí po svém. Je to dar, nebo prokletí? Jak na jejich výjimečnost bude reagovat okolí a do jakých životních situací je zavede? Komu bude vadit a kdo změnu naopak uvítá? Je na čase podrobit evoluci naše zastaralé breptání, nebo na to dosud nejsme připraveni. Napínavé osudy hrdinů se protínají v dramatických událostech spějících k jedinému a nevyhnutelnému cíli.

Kapitola 1.

Praha, ordinace doktora Palmera

„Obávám se, že vykazujete příznaky endogenní psychózy.“

Doktor Palmer byl zastánce metody přímého sdělování nepříjemných diagnóz. Byl připraven na obvyklou reakci. Počáteční šok, křečovitě pokusy vyvrátit ortel větou, *to jste se musel zmýlit doktore, to přece nemůže být pravda*. Až po volný pád do letargické bezbarvé temnoty a samoty. Znal to. Byl trpělivý. Počkal, až pacientovo zoufalství propadne kalem černých vidin na dno. Teprve pak mu hodil záchranné lano. Vstoupil do tunelu v podobě anděla v bílém plášti a zazpíval lahodnou píseň o impozantních možnostech vyspělé medicíny. Přednáškou plnou čísel, statistik a latinských slov přinesl naději, víru a spasení. Když ještě pracoval na klinice, byla to jeho mistrovská disciplína.

Tentokrát se ale reakce nedostavila. Pacient, Daniel Jansen, mladý sebevědomý muž s atraktivními, lehce exotickými rysy, zůstal naprosto klidný. Jako kdyby verdikt znal dřív, než byl vysloven.

„Nemyslím, že mám schizofrenii, doktore.“ Názory narušených pacientů na vlastní diagnózu bral Palmer s rezervou. Tentokrát ale věděl, že proti němu sedí mimořádně inteligentní člověk, který by se do diskuse o své diagnóze nepouštěl bez argumentů. Jeho slupka lehkomyšlného fanfaróna se zálibou v ironii byla zjevně zavádějící.

„Neříkal jsem, že slyším hlasy, které by mě k něčemu nabádaly. Řekl jsem, že vnímám jinou řeč. Jiný jazyk.“

„Ano, právě to bývá běžným symptomem. Hlas hovoří německy, nebo rusky, a to někdy i v případech, kdy pacient sám zmíněnou řeč vůbec neovládá. „

„Není to žádná známá řeč. Hovořím plynně čtyřmi jazyky a rozeznám i další, včetně několika dialektů. Tohle není podobné čemukoliv známému.“

„Je to nesrozumitelné... náhodná změť hlásek a zvuků?“ Palmer si trochu šlapal na jazyk, když si slinil prst, aby rychleji listoval zašlou knihou.

„Naopak. Je to naprosto srozumitelné. Přímo dokonale srozumitelné. Je to výrazový prostředek, který se vyjadřuje s absolutní přesností.“ Doktor vzdal náповědu v moudré knize a odložil jí na okraj stolu, čímž převrhl šálek se zbytkem jasmínového čaje. Když spotřeboval všechny papírové kapesníky v dosahu, aby vysušil desku stolu, opřel se lokty o jeho hranu a zadíval se na pobaveného pacienta. Byl sice pátek odpoledne, ale za oknem zuřil liják a Palmer nikam nespěchal.

„Řekněte mi něco tou vaší řečí. Popište mi v té vaší super řeči tuto malou

lapálii s čajem.“ Pacient soustředěně mlčel. Lehká ironie mu z tváře najednou zmizela. Už se nebavil.

„To bohužel nejde. Nejedná se o slova složená z omezeného počtu písmen z abecedy, ani o věty sestavené z omezeného počtu slov uvězněných ve zmatené konstrukci gramatiky. Nedá se to volně převádět do tvaru artikulované zvukové řeči. Aspoň ne v plném rozsahu. Každá konkrétní věc, děj, nebo pocit v daném okamžiku, každá myšlenka má svůj vlastní symbol. Nezaměnitelný a přesný. Když o něčem řeknete, že je to krásné, je to žalostně nepřesné. Existuje ale výraz pro přesný charakter té konkrétní krásy. Nestačí ani, když řeknete, že je něco modrého. Modrá má nekonečně odstínů. Představte si, že jste malíř a máte na bílý papír namalovat barvy, ale k dispozici máte pouhý uhel. Zkoušíte to a hledáte náhražky, symboly....A pak vám někdo dá do ruky paletu s pěti základními barvami. Těch pět snadno zapamatovatelných barev vám stačí k vytvoření nekonečného množství odstínů. A vy je máte jen nabrat na štětec. Nemusíte hádat, nemusíte naznačovat. Je to jasné.“ Chvíli hledal vhodný příklad. Palmer trpělivě čekal, než ho našel.

„Jaký máte vůz, doktore?“ Zaskočený psychiatr odpověděl.

„Mám Superb.“

„Černou metalízu?“

„Ano“

„Máte pro vaše auto jméno?“ Palmer se pousmál.

„Moje pětiletá vnučka mu říká Supřík.“

„Výborně. Pod jediným slovem si představíte konkrétní pojem. Víte, jak vypadá, jak voní, kde má jaký šrám, lesk karoserie, tvar světlometů, vzorek pneumatik, jak se v něm jezdí, kde zabírá spojka, vzpomínky a zážitky, které se k vozu váží ...to slovo je matricí množství informací. Vám stačí vyslovit jen jedno slovo Supřík. Kdybyste komukoliv nezasvěcenému měl popsat vše, co se pod tím slovem skrývá, popsal byste celou knihovnu.“

Palmer pokýval hlavou, přisunul si blok, nacvičeným pohybem vytáhl z náprsní kapsy saka propisovací tužku a svou diagnózu zpečetil charakteristickým dvojím cvaknutím kloboučku propisky. „Doporučím vás na soukromou psychiatrickou kliniku Cerebrum s.r.o. mají znamenité výsledky...“

Než stačil dopsat adresu, zadržel ho klidný a rozhodný hlas pacienta.

„Teď si představte, že by každý to slovo znal stejně jako vy. Pod slovem Supřík by viděl a cítil ten váš černý Superb.“ Psychiatr se otřásl. Nebyl schopen si takovou představu připustit.

„Doktore, nepřišel jsem proto, abyste mi předepsal skotské stříky, nebo CBD.

Chci vědět, jestli jste se s podobným případem už setkal, nebo jestli jsem ojedinelý.“ Oči obou mužů na okamžik setrvaly v němém rozhovoru. Kdyby to, co Palmer dosud považoval za duševní nemoc, bylo nakažlivé, pak by byl právě v té chvíli infikován. Lékař ohlásil svojí rezignaci zvučným vymáčknutím stříbrné propisovací tužky. Opřel se v pohodlném křesle a pomalu vrátil psací nástroj zpět do náprsní kapsy.

„Milý mladý muži. Na vašem místě seděl pán, který uměl létat. Dáma jménem královna Hatšepsut i objevitel časoprostorové brány na záchodcích restaurace..... ale upřímně.... Vám bych skoro byl schopen uvěřit. Ale abych Vám odpověděl...

Ne, neznám duševní poruchu s podobnými příznaky.“

Ten večer měl doktor Leo Palmer v plánu pracovat na textu své přednášky pro konferenci v Norské Altě, kam měl letět koncem dubna. Jeho poslední pacient mu ale nešel z hlavy. Byl-li to vůbec pacient. Nikdy nezažil tak intenzivní dojem, že člověk, se kterým vede rozhovor, ví o mnoho víc než on. Připustil dokonce úvahu, že onen *pacient* je jediný uzdravený mezi nemocnými. Chvilí se pokoušel hledat v sítích internetu. Jak očekával, našel všechno a nic. Žádná seriózní informace. Probrouzдал registry klinik i světových fakult, ale bez výsledku. Nakonec nechal přednášku do Alty stranou, přihlásil se do e-konsilia a pokusil se co nejpřesněji popsat příznaky té nové, podivné jazykové paralýzy. Popsat to, čemu se sám marně pokoušel porozumět. On, praktik před penzí popisoval fiktivního pacienta s neidentifikovatelnou diagnózou. Se smíšenými pocity článek zveřejnil, ale do zápisu ve zdravotní kartě nového pacienta, se omezil na běžnou psychózu. Jedinou, konkrétní poznámku si připsal do kalendáře svého mobilu.

Do tmy ordinace zářilo okno počítače a okno do ulice. Bílé pásy reflektorů projíždějících aut skenovaly v nepravidelných intervalech strohé stěny místnosti. Sňal si brýle a promnul unavené oči. Pravidelně zapomínal rozsvítit lampu, když se setmí. Bodavá bolest za očním pozadím mu tu dobrou radu očního lékaře připomněla pozdě. Nerozsvítit. Měl rád poslušné pacienty, ale sám k nim nepatřil. Měkká záře uliční lampy ho přivedla k oknu. Vrátil brýle na oči a otevřel vnitřní křídlo. Uvítalo ho klokotavé štěbetání z ulice. Déšť ustal a oblýskané dláždění oschlo. Z baru naproti vybublaly skupinky a dvojice s nedopitými sklenkami. Svojí ordinaci měl Palmer za nízký nájem už šestnáct let. Vděčil za to tomu hlučnému baru v protějším domě. Nedalo se tu totiž bydlet a hlavně spát.

„HANY BANY“ Řekl sám pro sebe polohlasem. Nikdy nebyl uvnitř a přece

měl ten noční podnik rád. Často po práci postával ve stínu za oknem a pozoroval chování jednotlivých hostů. Cvičil se v diagnóze.

Tentokrát ho zaujal asi čtyřicetiletý *mladík* v dlouhém, černém kabátu a v botách podražených masivními podpatky. Pečlivě upravené strniště a důsledně začesaná začínající pleš. Sklenku bílého vína držel tak, aby zdůraznil robustní prsten na malíčku. Svou pozornost věnoval o půl hlavy vyšší tmavovlasé ženě v padnoucím kostýmku, mezi dvacítkou a třicítkou. Palmer se pokoušel zaslechnout jejich rozhovor, aby si potvrdil svůj odborný odhad, ale neuspěl. Automaticky si sejmul brýle. Dvojice se změnila v neostré siluety barevných skvrn. Zatajil dech. Teď, když se přestal soustředit... rozptylovat detaily, viděl, ale i slyšel celou scénu jinak. Nepotřeboval rozumět slovům rozhovoru. K pochopení mu stačil obrys, hlasy, zvuk, celek. Bylo to naprosto jasné a přesné. Znervózněl. Něco se dělo. Něco uvnitř v jeho hlavě a on psychiatr to neznal. Přečetl o lidské mysli tuny knih, sám jich napsal pěkných pár kilo, ale až teď začal opravdu rozumět. Uvědomil si, jak úžasné schopnosti se právě dotýká a stejně tak se otrásl při představě, že bude přesně znát a cítit příznaky psychických nemocí, které se mu pokoušejí sdělovat jeho pacienti. Vzácný dar pekla, který může přijmout jen ten, kdo je na to dost silný. Jen toho nezabije, jen toho posílí.

Ještě chvíli stál u okna, pak brýle složil do náprsní kapsy vedle propisovací tužky a z háčku sejmul oběšený plášť. Zapomenutý Jansenův deštník nechal bez povšimnutí rozhoupaný na věšáku. Nevšiml si ani okamžiku, kdy šero ordinace zčervenalo výstražným varováním POZOR VIRUS přes celou obrazovku. Záhy na to se počítač vypnul a cvakl zámek zamčených dveří.

Kapitola 2.

Francie, les jižně od Compigne.

Lasi se bavil. Dalo by se říci, že ve svém životě nic jiného ani nedělal. Své jméno si vybral jako zkratku přezdívky **Lasička**. Snad už od narození ho zajímaly jen počítače. Nebyl tím omezen. Svým způsobem byl králem kyberprostoru. Nastoupil na obor Informační technologie na universitě v Lyonu. Před koncem studií dobrovolně odešel. Je třeba dodat, že k úlevě profesorů. Student, který ví víc než učitel je student protivný a nežádoucí. Nestál o diplom. Nepotřeboval ho. Víc platila oprávněná pověst výstředního génia. Na zakázku bleskově řešil úkoly, se kterými týdny nehnuly týmy inženýrů, takže netrpěl ani po hmotné stránce. Vybavil se potřebnou technologií. Zakoupil od města vyřazený tramvajový vůz číslo 12, nechal si ho přebudovat na obytnou jednotku a dopravit na vlastní pozemek uprostřed Serginského lesíka. Střechu přikryl parabolami satelitů a solárními panely. Pirátsky se připojil na datové a energetické kabely zakopané přímo pod bývalou dvanáctkou a rozletěl se svým nekonečným vesmírem postaveným z jedniček a nul. Kontakt s vlastní živočišnou rasou z masa a kostí omezil jen na to nejnütnější. Zbyla mu skupina přátel, kterým bizarní společnost sociálně vyčleněného jedince s IQ 170 vyhovovala. Byl mezi nimi i jeden, kterého exotický původ a zděděné schopnosti spolu s výrazným intelektem vytěšňovaly z davu. Daniel Jansen. Seznámili se krátce po zrodu obytné tramvaje. Daniel tehdy fotografoval pro časopis o bydlení kolekci unikátních mobilhoumů a dostal zajímavý tip. Obytnou tramvaj si ujít nenechal. Ani jejího nekonvenčního pana domácího. Oba spojoval lehkomyšlný, až cynický smysl pro realitu. Jestli šlo o smysl pro humor, je sporné. V každém případě tím své okolí často přiváděli k šílenství.

Pak se něco změnilo. Digitální jazyk programátorů, který Lasi ovládal lépe než rodnou Francouzštinu a Angličtinu dostal trhliny. Dokonalost, kterou celý svůj život uctíval, se jevila jako překonaná. Odněkud z nitra jeho biologického hardwaru přišlo cosi nového, naprosto přesného a dokonalého. Absolutní vyjadřovací program. Daniel ho varoval, že se to možná stane. Když se tak stalo, Lasi vystoupil z tramvaje a brouzдал nekosenou loukou plnou bodláčí. Neměl pochybnosti. Okamžitě pochopil, čeho se dotknul. Dotknul, chytil a nepustil. Od prvního okamžiku měl v hlavě přehledně seřazené přednosti, i důsledky. Jakkoli působil dojmem zmateného *mimoně*, uměl přesně a bleskově analyzovat priority. Jednou z nich byl i jeho obraný kostým kiberklauna. Teď šlo ale o něco víc. Šlo o budoucnost. Nahrál do svého vycvičeného mozku absolutní jazyk, se kterým

byl stoprocentně kompatibilní.

Kapitola 3.

(Palmer) Praha

Den před odletem do Norska si musel Palmer odškrtnout dvě červené položky v kalendáři. Návštěva zubaře byla ta příjemnější. „Budete obědvat?“ Logická otázka obsluhy restaurace. Byl čas oběda, ale ošetřený zub, který se pomalu vracel k životu, to důrazně odmítal.

„Vlažný čaj a panáka vodky prosím.“ Oteklá tvář mluvila za něj. Restaurace v pasáži Paládia postrádala i minimální náznak soukromí. Místo stěn sklo a pro vypůjčení slánky od vedlejšího stolu stačilo natáhnout ruku. Vybrala jí Helena. Leo znal její důvody a tvářil se, že mu nevadí. Za jeho odpor k restauraci Aqaria možná nemůže místo, ale obsah jejich schůzek.

„Omlouvám se za zpoždění.“ Za udýchanou omluvou následovala psychologova exmanželka. Smluvili si schůzku na půl druhou a bylo 13:35. Na Helenu nezvyklá nedochvilnost. Nekomentoval to. Sám se málokdy vešel do akademické čtvrtodinky.

Byly doby, kdy při jejím příchodu automaticky vstal a přisunul jí židli. Vždycky pak usedla na jinou. Nebylo to gesto. Prostě byla rychlejší. Když několikrát dostal do čela dveřmi, které jí měl v úmyslu otevřít dřív, než sama vzala za kliku, opustil vrozenou galantnost, aniž to ona postřehla.

Svlékla si kabát, přehodila ho přes opěradlo židle a teprve pak se rozhlédla. S nemotorně skrývanou nervozitou v hlase řekla.

„Ještě nepřišel?“ Nepotřebovala odpověď. Leo si opět uvědomil, že i přes svůj věk stále nepostrádala ženský půvab a přitažlivost. Někdy se zdálo, že snad i víc než v mládí.

Vybavil si fotku z maturitního plesu. Vídal jí v levném rámečku na polici prohnuté skripty v dívčím pokoji studentské koleje. Kam se vlastně poděla? Portrét přehlížené spolužačky v upjatých šatech a s brýlemi pod převislou ofinou dřímал někde v krabici s černobílými fotkami z mládí. Studentka Helena stála v hlubokém stínu smyslné a obdivované třídní Marilyn Monroe jménem Eva Bezecká. Bohyně, která zářila jako slunce převážně chlapeckého ročníku gymnázia. Všichni spolužáci, jako planety přitahované její gravitací, kroužili okolo. Byla symbolem krásy, zábavy a sexu. Chtěli jí všichni a získal jí on. Ne snad proto, že by Evu miloval, prostě pro její vysokou cenu. S maturitou odešel čas zábavy a odešla i Eva. Říkalo se, že jí snad pohltil zářivý svět módních mol.

Po fakultě nastoupil na Bulovce a ve dveřích osobního oddělení se srazil s Helenou. Ona stačila uhnout, on ne. Vždycky byla rychlejší. Tržnou ránu na

čele od bezpečnostního zámku záručně kanceláře mu mistrně zašila čtyřmi stehy ve své ordinaci.

„Neboj!“ Chlácholila insultovaného spolužáka.

„Než se oženíš, tak se ti to zahojí. Slibuju.“ Dodržela slovo. Na jejich svatbě už nebyla po jizvě ani památka. Když odcházela na mateřskou dovolenou, starý primář si povzdechl.

„Proč vždycky odcházejí ti nejlepší, zatímco ten průměr zůstává?“ Leo dělal všechno pro to, aby do průměru nepatřil. A dařilo se mu to. Měl talent, ctižádost a měl i rodinné zázemí. Rozkošnou dcerku a svědomitou manželku, kterou nelichotivě řadil do čeledě šedivěnek domácích a které přisoudil jediný úkol.

Podřídít se jeho ctižádosti.

Leo si vybudoval kariéru, zatímco Helena se už do bílého pláště nevrátila. Opět stála ve stínu. Tentokrát ve stínu svého manžela, jeho snobského ega a hýčkaných představ, jimiž do nekonečna defilovala zářící Eva ve smyslných pózách.

Když dcera dospěla a povýšila rodiče do čestného stavu dědečka s babičkou, vyrazili na jeden prodloužený víkend do kempu Popelíky na Orlické přehradě. Byl červenec, voda kvetla sinicemi a lilo jako v amazonských pralesích. Mačkali se pod deštníkem a čekali, až je správce zavede do chatky. Tomu se do nečasu nechtělo, tak poslal pomocnou sílu. Vychrtlá, nahrbená stařena s řídkými šedivými zbytky vlasů a vrásčitou kůží je provedla kalužemi a blátem k srubovému bungalovu. Tam Leovi podala kostnatou rukou smrtky klíč s dřevěným přívěškem.

„Ahoj Leo.“ Zachroptěla. Nepřekvapilo jí, že jí nepoznal. Byla na to zvyklá.

„Ahoj Evo.“ Řekla Helena s klidnou samozřejmostí. Oči všech tří se setkaly ve zmateném očekávání dalších reakcí. Bouřlivé shledání po letech? Rozpačité ubezpečení, že se vůbec nezměnily? Křečovitě zmírňování prvotního šoku? Nedostavily se žádné. Leo se nezmohl na víc, než nejistý pozdrav. Jeho hýčkaná bohyně se rozplynula, jako pěna na hladině. Před ním stála předčasně zestárlá, vyžilá troska ženy. Vedle ní zdravím kypící zachovalá dámy v nejlepších letech. Život jim předložil účet. Spravedlivý, i když nerovný. Uvědomoval si, že to co platilo před pár lety na Orlíku, platí do dnes i tady v kavárně pasáže Paládia.

„Vypadáš dobře.“ Řekl upřímně.

„Ty také.“ Trhl sebou. Její odpověď slyšel jasně. On i všichni u okolních stolů. Nic nečekaného, nic co by kohokoli zajímalo. Jenom Palmer, slyšel, co řekla skutečně.

„Vypadáš hrozně. Měla bych té tvé Barbíně naflákat, když vidím, jak se o tebe

stará. Nežehlí, nepere, nevaří, jsi pohublej a s tou osmičkou vpravo nahore jsem tě hnala k zubaři už dávno. Tou vodkou to nezachráníš. Jaký máš jaterní testy? Nejraděj bych ti koupila žiletky. Od toho rozbitého holicího strojku máš pořád vyrážku.“

„Heleno...“ Vlastně ani nevěděl, co chce říci. Až do této chvíle byl přesvědčený, že ho exmanželka nenávidí. Do té chvíle byl přesvědčen, že on nenávidí ji.

„Ano?“ Ve skutečnosti vyslovila prosbu, aby dál nemluvil.

Mlčeli. Objednala si kávu. Musel se usmát, když se mu uprostřed hlavy objevilo varování.

„*Dal bys co? Opovaž se, máš vysoký tlak, jsi červený jako rak.*“ Neřekla to, ale tím to bylo milejší. Ten závan lidskosti, ale rázně rozmetal příchod advokáta.

„Přeji dobrý den, pane doktore.“ Přišel o dvacet minut pozdě, ale omluvit se, ho ani nenapadlo. Helena usrkla kávu. Palmer cítil intenzivně její strach. Strach až paniku, smísený s provinilým pocitem. Neřekla nic. Mgr. Studený to ani nečekal. Za to on se rozpovídal, když usadil těžký kabát na opěradlo třetí židle.

„Moje mandantka je ochotna podstoupit....“ Palmer ho neposlouchal. Soustředil se. Snažil se dostat dovnitř. Do té studené skořepiny, pro kterou je tato žena jen mandantkou. Moc toho uvnitř nebylo, ale to co našel, bylo odpornější, než jeho bolavá stolička.

Zachytil myšlenku starší paní v růžovém svetru u vzdáleného stolu.

„Hezký chlapec. Asi jejich syn. Má tak někdo štěstí.“

Mgr Studený byl sportovní typ s perfektním sestřihem, hladce oholený, s dokonalou pletí a chrupem, který určitě nikdy nebolí. Palmer přesto viděl u jejich stolu kysu. Problém paní v růžovém svetru byl bohužel více než jasný. Vidí, co není a nevidí skutečnost.

„Hodili to na něj na chudáčka, on za nic nemůže.“ Nepotřeboval slyšet slova, aby věděl, o čem dáma v růžovém své přítelkyni vypráví. „*Měla bych ho nahlásit na policii, ale on je tak hezký.*“

„Myslím, že nabídka mojí mandantky je více než velkorysá.“ Zpět ke svému stolu. Magistr Studený byl se svým výkonem spokojen.

Kdyby za slovem *mandantka*, klidně by mohl říci oběť, nebyla žena, se kterou Palmer strávil půl života a vychoval dceru, snad by ho politoval. Kdyby exmanžel k jeho *mandantce* cítil stejnou rivalitu až nenávist, jako před hodinou, snad by jí to i přál. Teď ale znal přesný a správný stav situace.

Nepřehlédl napodobeninu švýcarských Carl F.Bucherer na *Studeného* zápěstí. Když, ale chtěl advokát znát čas, což bylo asi v minutových intervalech, podíval

se na mobil. Ty hodinky dostal od ní. Palmer měl podobné, ale originál. Dala mu je Helena k desátému výročí svatby. Nosil je, jen když si vyšli spolu. Helena neměla ve zvyku kupovat imitace a nesnížila by se k podezření, že byl její dárek zpeněžen a nahrazen maketou.

Pod luxusní slupkou advokáta je tedy pořádně záporný účet. Zkrachovalec, který ví, že manžel jeho *mandantky* není právě chudák.

Má něco udělat? Dokázal by to vyjádřit jedinou myšlenkou, aby pochopila. Musel by jí ale infikovat. A právě v tom mu přítomnost Studeného brání. Kdyby přijala Jansenovu schopnost jako Leo, nemusel by jí nic říkat. Věděla by to sama. Stejně jako paní v růžovém svetru a řada dalších hostů restaurace. Takhle může jen něco říci. A to je příliš málo. Potřeboval by odvést Helenu stranou z krysího vlivu a varovat jí. Měla by pochopit, že tohle není to, o co jim oběma šlo. Cokoliv ho napadlo, záhy zavrhnul. Po všech rozvodových tahanicích, kličkách a podrazech by byla jakákoli verbální upřímnost nemístná a podezřelá. Bylo už pozdě. Byla příliš pod *Studeným* vlivem.

Nepomohla mu. Za to advokát ano, když prohodil zdánlivě nevinné.

„A kdo bude u soudu zastupovat Vás, pane doktore?“ Přiložil si ke rtům papírový kelímek s kávou. Hodil se k němu víc než porcelánový šálek, ze kterého usrkávala Helena. Přitom na stůl položil svůj mobil. Starý Samsung s popraskaným displejem v novém obalu s logem ukousnutého jablka.

Palmer se usmál představě, jak asi tento chlapec přišel k diplomu. Dopil čaj a odpověděl.

„Proti mojí ženě, nikdo. Bylo by to nefér, kdybych měl skutečného advokáta jenom já. Ale na soud s vámi si najmu toho nejlepšího.“

„Se mnou?“ Studený s ironickým úšklebkem odložil kelímek. Urážku nepochopil, nebo na ní byl zvyklý. Klidně podotkl.

„Nás dva snad žádný soud nečeká.“

„Myslíte? Vsadíte se.“ V té chvíli zaznělo celou restaurací hlasité mlasknutí přesně umístěné facky. Šokovaný Mgr. Studený se s rachotem skácel i s židlí mezi hosty vedlejšího stolu. Držel se za tvář s jasným otiskem pěti prstů a jazykem zkoumal svůj dříve tak dokonalý chrup.

„Pošlu vám kontakt na mého zubaře. Nebojte se, zaplatím ho já. Plastové upíří zuby si ještě dovolit mohou.“ Na to Palmer vstal a středem opustil restauraci. Za ten okamžik, kdy se mu podařilo proniknout Heleně do vědomí, mu ten incident rozhodně stál. Nebyl si jist, že to stačilo, ale byl si jistý, že to jeho bývalá manželka ocenila.

Loudal se ulicí a Helenin obdiv pomalu přestával působit, stejně jako injekce